

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΛΗΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΩΜΕΝΗ

VIII

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 290.

Συνδρ. ἐπίσ. ἐν Ἐπιστ. Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῆ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,
Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν ἀνευ προπληρωμῆς.

ΡΑΦΛΗΣΙΑ-ΑΡΝΟΛΔ.

Ἡ φύσις τῶν ἀφύλλων ἀνθέων εἶναι μικρά, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι φυτὰ φέροντα ἡνθὴ καὶ φύλλα. Τὸ περιεργότατον ἰσως ἄνθος τῆς τάξεως ταύτης εἶναι τὸ καλούμενον Ἀρνολδ Ραφλησία. Ὁνομάσθη δὲ οὕτω, διότι ἀνεκαλύφθη ὑπὸ δύο Ἀγγλων, τοῦ Σιρ Στόμφορντ Ράφλη, καὶ τοῦ διασήμου Δόκτορος Ἀρνολδ. Οἱ δύο οὗτοι, κατὰ τὸ ἔτος 1818, περιεπάτουσαν ἡμέραν τινα ἐν τῇ νήσῳ Σουμάτρα, ἣτις κεῖται πρὸς νότον τῆς Μαλαικῆς χερσονήσου, πλησίον τῆς Κίνας. Ὁ Μαλατός ὑπηρέτης τῶν προεπορευέτω αὐτῶν ὀλίγον διάστημα. Ἐξαίφνης τὸν εἶδον ἐπιστρέφοντα δρομαίως καὶ κράζοντα, « Ἐλθετε, ἔλθετε μαζί μου! Ἄνθος μέγα! θαυμάσιον! ὦρατον!» Οἱ κύριοι τὸν ἠκολούθησαν εἰς μέρος σιδενδρον, ἐκεῖ δὲ εὗρον πελώριον ἄνθος προσκεκολλημένον ἐπὶ τῶν κάτω κλάδων ἑνὸς χαμηλοῦ δένδρου. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄνθους ἦτο εἶδος τι δοχείου, τὸ ὁποῖον ἐχώρει περίπου πέντε ὀκάδας ὕγρου. Τὸ δοχεῖον ἢ κύπελλον τοῦτο περιεστειχίετο ἀπὸ πέντε πέταλα.

Διάμετρον τὸ ὅλον ἄνθος εἶχε 3 ποδῶν, ἐξύγιε δὲ 15 λίτρας, ἦτοι περίπου 6 ὀκάδας!

Οἱ στήμονες ἦσαν σχεδὸν ὡς κέρατα ἀγελάδος μεγάλα, τὸ δὲ χρῶμά του κοκκινωπὸν μὲ κίτρινα στίγματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του. Τὸ περιεργόν ὅμως τοῦτο ἄνθος, μὲ ἄλλας τὰς ἄλλας του καλλονάς, ὄχι μόνον στερεῖται εὐωδίας, ἀλλ' εἶναι μάλιστα πολὺ δυσώδης, ἔχον τὴν ὁσμὴν κράτους οσοῦτος.

Οἱ αὐτόχθονες τῆς Σουμάτρας ὀνομάζουσι τὸ ἄνθος τοῦτο Κρουβούτ (ἦτοι, «τὸ μέγα ἄνθος») καὶ ἀμποὺν-ἀμποὺν («θαύμα-θαύμα.»)

Μέγεθος τοῦ Ἰνδικοῦ Κράτους τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

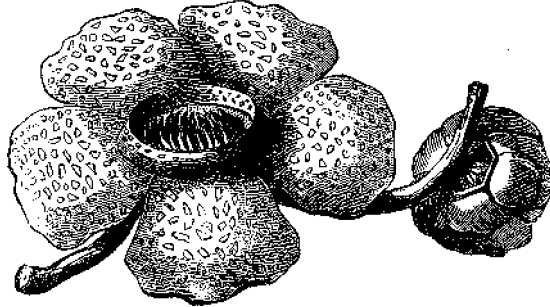
Τὸ Κράτος τῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑπάρχον, εἶναι ἴσον μὲ ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην κάτωθεν τοῦ ποταμοῦ Βιστοῦλα, περιέχει δὲ 30 ἑκατομμύρια κατοίκων περισσώτερον ἀπὸ αὐτήν. Ὁ μέγας δὲ οὗτος πληθυσμὸς περιλαμβάνει μεγαλειτέραν ποικιλίαν ἐθνικότητων καὶ μεγαλοπόλεων, πολιτισμοῦ, στρατῶν, εὐγενείας, ἱερατείου καὶ ἀναριθμήτων ἄλλων πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν συστημάτων, ἀπὸ ὅτι εἶναι ἐν Εὐρώπῃ.

Ἡ ἐπαρχία τῆς Βεγγάλης περιέχει περισσοτέρους κατοίκους παρὰ ἡ Γαλλία. Ἡ Ἰνδοστὰν περισσότερο παρὰ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς—Οἱ Μαρτάχαι δύνανται νὰ πληρώσουν τὴν Ἰσπανίαν—Οἱ κάτοικοι τοῦ Πουντζά μετὰ τῶν τοῦ Σινδῆ εἶναι διπλάσιοι τῶν κατοίκων τῆς Τουρκίας κλπ. καὶ αὐταὶ εἶναι αἱ μικρότεροι τῶν ἐπαρχιῶν τῶν Ἰνδιῶν.

Ὁ ἐμπόλεμος πληθυσμὸς τῶν Ἰνδιῶν ἀνέρχεται εἰς 120,000,000 ψυχῶν, ἴσος δηλ. μὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ ἀρχαίου Ῥωμαϊκοῦ Κράτους κατὰ τὸν ἱστορικὸν Γίβδον. Ἐὰν ὁ πρωσσικὸς στρατιωτικὸς νόμος ἐφηρημίζετο εἰς τὰς Ἰνδίας, ὁ Ἰνδικὸς στρατὸς θὰ εἶχεν ἐπὶ ποδὸς πολέμου 2,800,000 στρατιῶτας γυμνασμένους καὶ 800,000 ἐπικουρικοῦς—δύναμιν ἰκανὴν ὄχι μόνον τὴν Ἀσίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμον νὰ καθυποτάξῃ, καὶ ὅμως τὸ ἀπέραντον τοῦτο Κράτος διαικεῖται ὑπὸ μίας δρακὸς Ἀγγλων στρατιωτῶν!

«Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀργύριον δὲν θέλει χορτασθῆ ἀργυρίου. Οὐδὲ εἰσοδημάτων ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀφθονίαν.»

(Ἐκκλησιαστοῦ ε', 10.)

Ἀρνολδ-Ραφλησία.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἱατροῦ, ὁ κ. Σήσμαν διευθύνθη ταχέως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Λουκίας καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν ἰσχυρῶς. Ἡ κ. Λουκία ἐξέφερε κραυγὴν τρόμου ἐσωθεν. Ἀφυπνισθεῖσα ἐκ τοῦ κρότου ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου Σήσμαν προσκαλοῦσαν αὐτὴν νὰ καταβῆ εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἕνευ ἀναβουλῆς, διὰ νὰ κάμῃ ἀμέσως προετοιμασίας διὰ ταξείδιον!

Ἡ ὥρα ἦτο τέσσαρες καὶ ἡμίσεια, αὐτὴ δὲ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν τῆς δὲν εἶχε σκηνωθῆ ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς εἰς τοιαύτην ὥραν. Τί ἄραγε νὰ συνίθῃ;

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ὅμως ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε τὰ ἔχασε σχεδὸν καὶ ἔπρηνε ἄλλο ἀντ' ἄλλο ἀπὸ τὰ φορέματά τῆς, ὥστε τῆς ἐπῆρε πολὺν καιρὸν νὰ ἐνδύθῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Σήσμαν περιῆλθε τὰ δωμάτια ὄλων τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἔκρουσεν ἰσχυρῶς τὰς θύρας των. Οἱ ὑπηρεταὶ ἔντρομοι ἔσπευσαν νὰ ἐνδύθωσιν, νομίσαντες ὅτι πράγματι τὸ φάντασμα εἶχε τὰ βάλει μὲ τὰ ὠρολόγια καὶ ὅτι ἐκαλοῦντο εἰς βοήθειαν!

Πόσον ὅμως ἐξεπλάγησαν εὐρόντες τὸν κ. Σήσμαν καθήμενον ἡσυχῶς εἰς τὴν τραπεζαρίαν! Ὁ Ἰωάννης ἔλαβε διαταγὴν νὰ ἱτοιμάσῃ τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἀμαξάν διὰ ταξείδιον. Ἡ Χαΐδη νὰ ἀφυπνισθῆ καὶ νὰ ἐνδύθῃ ἀπὸ τὴν Τινέττην, νὰ ἱτοιμασθῆ δὲ ἀμέσως διὰ ταξείδιον. Ὁ Σεβαστιανὸς δὲ δευτάχθῃ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἐκατοικεῖ ἡ θεὰ τῆς Χαΐδης Δέτη, καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σήσμαν χωρὶς ἀργοπορίαν.

Τέλος πάντων ἡ κ. Λουκία ἐφάνη! Τὰ φορέματά τῆς ἦσαν εἰς καλὴν τάξιν, ἀλλὰ ὁ κεφαλόδεσμός τῆς τὴν ἔκαμνε νὰ φαίνεται πολὺ παράξενη, διότι τὸν εἶχε βάλει ἀνάποδα! Ὁ κ. Σήσμαν ὅμως δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴν εἰς τοῦτο ἀλλὰ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἱτοιμάσῃ ἐν κιβώτιον διὰ τὴν μικρὰν Ἐλβετίδα, (διότι οὕτως ὠνόμαζε πάντοτε τὴν Χαΐδην) καὶ νὰ βάλῃ μέσα ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ φορέματα τῆς κ. Κλάρας, ὥστε τὸ κοράσιον νὰ φέρῃ μαζὺ τοῦ ὅ,τι δῆποτε τῆς ἤρχετο, νὰ τελειώσῃ δὲ τὸ ἔργον τοῦτο διὰ μίας καὶ χωρὶς ἀναβολῆν.

Μετὰ τοῦτο ὁ κ. Σήσμαν μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του, εὔρε δὲ αὐτὴν, ὅπως περιέμενεν, ἐξυπνον, ἀκροαζομένην προσεκτικῶς τὰς φωνάς, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο ἐκ τῆς τραπεζαρίας, καὶ προσπαθοῦσαν ματαίως νὰ ἐνοήσῃ τί ἔπρεχε κατὰ τὴν ἀσυνήθη ἐκείνην ὥραν εἰς τὴν οἰκίαν.

Καθίσας ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ὁ κ. Σήσμαν τῇ διηγήθη λεπτομερῶς τὰ διατρέξαντα καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Χαΐδης εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ἄλλως τὸ παιδίον θὰ ἀπέθνησκεν ἀπὸ νοσταλγίαν. Ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐλπίδα του, ὅτι ἡ κόρη του, ἡ ὁποία ἠγάπα τόσο πολὺ τὴν μικρὰν Χαΐδην, δὲν θὰ ἤθελε χάριν τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ τὴν ἔχη πλησίον τῆς, νὰ ἴδῃ αὐτὴν καταβαίνουσαν ταχέως εἰς τὸν τάφον.

Ἡ Κλάρα κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ πιστεῖται ὅτι ἦτο τόσο καταπειγουσα ἀνάγκη, ὥστε νὰ στερηθῆ τὴν ἀγαπητὴν τῆς μικρὰν συντροφον καὶ ἐπροσπάθησε νὰ μεταπείσῃ τὸν πατέρα τῆς, ἀλλὰ ἰδοῦσα τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ, ὡς καλὴ καὶ ὑπήκοος κόρη συγκατένευσε, ὁ δὲ πατήρ τῆς πρὸς ἀνταμοιβὴν τῇ ὑπεσχέθη, ὅτι ἤθελε τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὰ βουνὰ τῆς Χαΐδης τὸ ἐπόμενον καλοκαίρι, ἂν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸν κόπον τοῦ ταξείδιου.

Ἡ Κλάρα παρεκάλεσε τότε τὸν πατέρα τῆς νὰ διατάξῃ νὰ μεταφερθῆ τὸ κιβώτιον τῆς Χαΐδης εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς διὰ νὰ ἐπιτηρήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, νὰ βάλῃ δὲ καὶ ἡ ἴδια ὅ,τι ἐνόμιζεν ὅτι ἔθελεν ἀρέσει εἰς τὴν μικρὰν τῆς φίλην.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα προετοιμαζόντο ἦλθεν ἡ θεὰ τῆς Χαΐδης μὲ τὸν Σεβαστιανόν, ὁ δὲ κ. Σήσμαν τῆς ἐξήγησε διατί ἦτο ἀναγκαῖον νὰ στείλῃ τὸ κοράσιον εἰς τὸν παποῦν τῆς ἀμέσως καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ διὰ μίας.

Ἄλλ' ἡ Δέτη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε λησμονήσει τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ γέροντος, ἐνὰ μὴ τὴν ξαναἴδῃ ἄλλην φορὰν εἰς τὰ μάτια του, δὲν ἐτόλμα νὰ συνοδεύσῃ τὴν Χαΐδην ἕως ἐκεῖ, ὅθεν παρεκάλεσε τὸν κ. Σήσμαν νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τοῦ ταξείδιου τούτου.

Λοιπόν, Σεβαστιανέ, εἶπεν εἰς τὸν ἐλθόντα ὑπηρετήν, ἱτοιμάσου ἀμέσως σὺ νὰ συνοδεύσῃς τὴν Χαΐδην εἰς τοῦ παποῦ τῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἶμαι πολὺ γνωστὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον αἰτῆς Βασιλείας, ὅπου θὰ καταλύσετε, νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ξενοδόχον νὰ δώσῃ ἐν καλὸν δωμάτιον εἰς τὴν Χαΐδην καὶ φροντίστη νὰ ἀσφαλίσῃ καλῶς τὰ παράθυρα καὶ τὴν θύραν, διότι τὸ κοράσιον περιπλανᾶται τὴν νύκτα, εἰς τὸν ὕπνον του, διὰ νὰ μὴ συμβῆ κανὲν δυστύχημα. Ἐννοεῖς;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Σεβαστιανός, καὶ τώρα καταλαμβάνω τί ἦτο τὸ φάντασμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε νὰ τρίμωμεν σὰν τὸ καλάμι ὄλοι εἰς τὴν οἰκίαν.

— Κάλλιστα! ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Σήσμαν, καὶ ἐκουβαλίσατε καὶ ἐμὲ ἰδῶ, ἐνῶ σεῖς ἠμπορεῖσατε νὰ ἀνακαλύψετε τοῦτο.

— Ὁ φοβηταίρῃς ὁ Ἰωάννης μὲ τὴν ἐφτίασε τὴ δουλείᾳ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σεβαστιανός, διότι ἂν δὲν ἐσθονε τὸ κηρίον ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ δὲν μὲ ἐσπρωχνε μέσα μὲ τὴν βίαν, ἐγὼ βεβαίως θὰ ἐπήγαινον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἡ λευκὴ μορφή ἴστατο, καὶ θὰ ἐβλεπον ὅτι ἦτο ἡ Χαϊδῆ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Χαϊδῆ ἐνεδύθη τὰ Κυριακάτικα φορέματά της, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν παραμικρὰν ἰδέαν τί ἔτρεχεν εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἡ Τινέττη τὴν ἐβοήθησε νὰ ἐνδύθῃ χωρὶς νὰ τῆς εἶπῃ τίποτε περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς της, ὅθεν ὅταν κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ εἶδεν ὅσας ἐκεῖνας τὰς προετοιμασίας, ἐφάνη ὡς ἐξιππασθεῖσα.

— Λοιπὸν, Χαϊδῆ, εἶπεν ὁ κ. Σῆσμαν, πῶς σε ἀρέσει νὰ ὑπάγῃς εἰς τοῦ παποῦ σου σήμερον;

— Εἰς τοῦ παποῦ μου! ἐξεφώνησεν ἐκθαμβὸν τὸ κοράσιον.

— Βεβαίωτατα, εἰς τοῦ παποῦ σου; ἀμέσως μάλιστα θὰ ἀναχωρήσῃς μὲ τὸν Σεβαστιανόν. Δὲν σε ἀρέσει; Τώρα λοιπὸν κάθησε καὶ προγεύσου καλῶς, διὰ νὰ μὴ πεινᾷς εἰς τὸν δρόμον.

Ἄλλὰ ποῦ ὀρεξίς! ἡ ἀγγελία τῆς ἐπιστροφῆς της εἰς τὰ ὄρη τῆς πατρίδος της ἦτο τί ἀνέλπιστον καὶ τῆς ἀφῆρεσε διὰ μίας τὴν ὀρεξιν διὰ φαγητόν καὶ ποτόν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κ. Σῆσμαν, πῆγαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Κλάρας καὶ κάθησε ἐκεῖ ἕως οὐ ἐτοιμασθῇ ἡ ἀμαξά. Τοῦτο ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει καὶ ἡ Χαϊδῆ, ὅθεν ἔτρεξε δρομαίως εἰς τὴν φίλην της, ἐκεῖ δὲ εὗρε μέγα κιβώτιον πλήρες παντοειδῶν πραγμάτων.

— Ἐλα, ἔλα μέσα Χαϊδῆ, εἶπεν ἡ κ. Κλάρα ἰνὰ ἰδῆς τί ἔχω βάλει εἰς αὐτὸ τὸ κιβώτιον διὰ σέ, δεικνύουσα εἰς αὐτὴν τὰ φορέματα καὶ τὰς ἀμπροσθέλας, τὰ μανδύλια καὶ τὰ ἀναγκαῖα διὰ ῥάψιμον κτλ., ἡ θέα τῶν ὁποίων ἔκαμε τὴν Χαϊδῆν νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν της.

Ἡ ἀμαξά εἶναι ἐτοιμή; ἐφώναζεν ὁ κ. Σῆσμαν μετ' ὀλίγον, καὶ τὸ κιβώτιον πρέπει νὰ καταβιβασθῇ εἰς τὴν αὐλήν. Σταθῆτε, ἐφώναζεν ἡ Χαϊδῆ, νὰ φέρω τὸ ἀγαπητόν μου βιβλίον, τὸ ὁποῖον μὲ ἐνθυμίζει πάντοτε τὴν ἀγαπητὴν κυροῦλα· διότι δὲν θέλω νὰ τὸ ἀφήσω ὀπίσω μου, καὶ δραμούσα ἐφερον αὐτὸ ἐκ τοῦ δωματίου της.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΕΚΑΘΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ.

(181 φύλλον τοῦ ἔτους 18)

Ἡ Στρουθοκάμηλος εἶναι τὸ μέγιστον ἐπὶ γῆς πτηνόν, ζυγίζει δὲ περὶ τὰς 300 λίτρας καὶ εἶναι τόσο ἰσχυρόν, ὥστε δύναται νὰ φονεύσῃ πάνθηρα μὲ ἓν μόνον κτύπημα τοῦ ῥάμφους του.

Ἄν καὶ μέγα, αἱ κινήσεις του ὅμως δὲν εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ἀνευ χάριτος, ἀλλὰ γοργαὶ καὶ μὲ πολλὴν χάριν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ τρέξιμον, διότι ἕνεκα τοῦ βάρους του δὲν δύναται νὰ πετᾷ, βοηθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν πτερύγων του, καὶ αὐτὸς ὁ ταχύτατος ἵππος δὲν δύναται νὰ τὴν φθάσῃ.

Ὁ μύθος, ὅτι διωκομένη ἐμπήγει τὸ ῥάμφος της εἰς τὴν γῆν καὶ ἀφίνει ἑαυτὴν νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ καταδιώκοντος, εἶναι ἀνυπόστατος. Ἀπειναντίας, ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, ὅταν ἔχουν μικρά, τὰ ὑπερασπίζονται κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν μέχρι θανάτου.

Δυστυχῶς διὰ τὸ πτηνόν τοῦτο, ἡ φύσις τὸ ἐπρόικει μὲ πτέρυγας καὶ οὐράν, τὰ ὅποια ἔχουν λαμπρὰ λεπτοφυῆ πτερά, χρῆσιμα διὰ τοὺς πῖλους τῶν γυναικῶν, καὶ πρὸς ἀπόκτησιν τούτων θηρεύονται ἀκαταπαύστως. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι δειλὰ δυσκόλως πλησιάζονται ὑπὸ τῶν κυνηγῶν.

Ὅταν ἴδωσι κυνηγός, ὁ πατήρ ἀποστέλλει τὴν μητέρα μὲ τὰ μικρά, αὐτὸς δὲ κέρνει τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν καὶ κοιλιέται εἰς τὸ ἔδαφος, ὑποκρινόμενος ὅτι εἶναι πληγαμμένος, θέλων οὕτω νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς κυνηγούς καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὴν εἰκογένειαν του νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἀφοῦ δὲ ἡ οἰκογένεια ἀπομακρυνθῇ τόσον, ὥστε νὰ ἦναι ἐκτὸς κινδύνου, πρὶν ὁ κυνηγός τὸ πλησιάσῃ, τὸ πονηρὸν πτηνόν αἰφνιδίως ἴσταται εἰς τοὺς πόδας του καὶ διὰ τῆς χρήσεως αὐτῶν καὶ τῶν πτερύγων του, γίνεται μετ' ὀλίγον ἀφαντόν κατ' ἄλλην διεύθυνσιν.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θηρεύουν οἱ ἐντόπιοι τὴν στρουθοκάμηλον, εἶναι πολὺ παράξενος. Ὁ κυνηγός ἐνδύεται δέρμα στρουθοκαμήλου, διὰ μέσου δὲ τοῦ δέρματος τοῦ λαμποῦ της διαπερᾷ ξύλον μακρόν, τὸ ὁποῖον κρατεῖ διὰ τῆς μίας τῶν χειρῶν, ἀκριβῶς ὅπως κάμνουν παρ' ἡμῖν τὴν καμήλαν κατὰ τὰς Ἀποκρέω· τοὺς πόδας του, οἱ ὅποιοι εἶναι μαῦροι, βάφει λευκούς, οὕτω δὲ μετεμφιεσμένος βαδίζει πρὸς τὸ κοπάδι τῶν στρουθοκαμήλων μμοῦμενος τὸ βῆμα καὶ τὸ στάσιμον αὐτῶν.

Αὐταὶ κατ' ἀρχὰς ἀτενίζουν εἰς αὐτόν καὶ ἀλαφρίζονται, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νομιζουσαι, ὡς ὑποθέτω, ὅτι εἶναι καμμία παράξενος ἀπὸ τὰς ἰδικὰς των, ἡσυχάζουν. Ταχέως ὅμως μία αὐτῶν πίπτει νεκρά, κτυπηθεῖσα διὰ τοῦ βέλους, τὸ ὁποῖον ὁ κυνηγός ρίπτει κατ' αὐτῆς. Τοῦτοτρομάζει τὰς λοιπὰς καὶ τὰς κάμνει νὰ φύγωσιν, ὁ μετεμφιεσμένος κυνηγός τὰς μιμεῖται, φεύγων καὶ αὐτὸς δῆθεν τρομασμένος, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον φονεύει ἄλλην, καὶ ἄλλην, ἐνίστε μέχρι τῶν ὀκτώ, ὅταν τὰ πτηνὰ ἀρχίζουν νὰ τὸν ὑποκτεύωνται καὶ δρομαίως ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκκολάπτουν (κλοσοῦν) τὰ ὠά των καὶ ἀνατρέφουν τοὺς νεοσσούς των, εἶναι πολὺ περιέργως καὶ ἰδιότροπος. Ἡ στρουθοκαμήλος δὲν γεννᾷ ἐν ὧν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὅπως κάμνουν αἱ ὄρνιθές μας. Ὅθεν ὅταν ἡ θηλεία ἐτοιμάσῃ τὴν φωλεάν της, ὄλαι αἱ φυλαινάδες της συνεισφέρουσιν ἀπὸ ἐν ὧν ἑκάστη, τὸ αὐτὸ δὲ πράττει καὶ αὐτὴ εἰς αὐτάς ἄλλοτε. Ταῦτα

μὲ τὰ ἰδικά της ἀνέρχονται εἰς 15 — 20, τότε κάθεται ἐπ' αὐτῶν καὶ μετὰ 21 ἡμέρας βγάζει τὰ πουλάκια.

Ὁ τρόπος τῆς τροφῆς τῶν νεοσσῶν προσετι εἶναι παράξενος καὶ ἰδιότροπος. Ἀντὶ, ὡς κάμνουν τὰ ἄλλα πτηνά, νὰ μένουν τὰ μικρά εἰς τὴν φωλεάν καὶ οἱ γονεῖς νὰ τὰ τρέφουν ἕως οὐ γείνουν ἱκανὰ πετοῦν, ἀμφότεροι οἱ γονεῖς μένουν εἰς τὴν φωλεάν καὶ ὑπερασπίζονται τὰ μικρά των, ἄλλαι δὲ στρουθοκαμήλοι ἔρχονται καὶ γεννοῦν ὠά εἰς τὴν αὐτὴν φωλεάν, ὅπου εἶναι οἰνεοσσαί. Ὅταν δὲ οὗτοι πεινάσουν σπάζουν ἐν τῶν ὧν τούτων καὶ τρώγουν αὐτό!!

Ἐραία ἵππασία.

Τὰ ὠά τῆς στρουθοκαμήλου εἶναι νοστιμώτερα παρὰ τὰ ὠά τῆς ὄρνιθος, ζυγίζει δ' ἕκαστον 3 λίτρας καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 12 ὠά τῆς κοινῆς ὄρνιθος.

Ἐπειδὴ ἐναποθέτουν τὰ ὠά των εἰς τὴν ἔρημον, οἱ ἐντόπιοι ἐξέρχονται πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν καὶ τὰ μεταχειρίζονται ἀντὶ ἄρτου καὶ κρέατος. Τὰ προετοιμάζουν δ' ὡς ἐξῆς — Ἀνάπτουν

πυρὰν καὶ ἀφοῦ οἱ ἀνθρακες στακτώσουν, θέτουν τὰ ὠά περίξ τῆς πυρᾶς ὄρθια, ἀφοῦ πρῶτον κάμνουν μίαν ὀπὴν ἐπὶ τοῦ ὄξιος ἄκρου αὐτῶν. Ὅταν δὲ ἀρχίζου νὰ βράζου τὰ ἀνακατώνου μὲ ξυλάριον, τὸ ὁποῖον ἐμβάλου εἰς τὴν ὀπὴν, ἕως οὐ ψηθῶν ὅσον τις θέλῃ, μετὰ τοῦτο δὲ κάμνουν τὴν τρύπαν μεγαλειτέραν καὶ ἐξάγου τὸ λεύκωμα καὶ τὸν κρόκον μὲ ξυλάριον πρὸς τοῦτο κατεσκευα-

σμένον, φυλάττοντες τὸ κέλιφος διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶν ὡς χιτράν καὶ ὡς πινάκιον εἰς ἄλλας περιστάσεις.

Ἐσχάτως ἡ ζήτησις τῶν πτερῶν τῆς στρουθοκαμήλου κατέστη τόσον, ὥστε πολλοὶ ἤρχισαν νὰ ἐξημερῶνουν καὶ νὰ τρέφουν κοπάδια αὐτῶν χάριν τῶν πτερῶν τούτων, τὰ ὅποια ἀποσοῦν ἀπὸ τὰ πτηνά ἀπαξ εἰς τρία ἔτη καὶ πωλοῦν πολὺ ἀκριβὰ εἰς ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι τὰ μεταπωλοῦν εἰς μοδίστρας διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς στολίδια εἰς τοὺς πῆλους τῶν ματαίων γυναικῶν. Τοιαύτη ἡμεροσ καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένη στρουθοκαμήλος κοστίζει 500 φράγκα.

Τὰ ὠά τῶν ἡμέρων στρουθοκαμήλου ἐκκολάπτονται καὶ διὰ τεχνιτῆς θερμότητος, ἐν δ' ἄρσενικῶν ἀρκεῖ διὰ 10—12 θηλυκά.

(Ἀκολουθεῖ).

«Ὁ ἄρρων καταφρονεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃ δὲ δεχόμενος ἐλεγχον εἶναι φρόνιμος.» (Παροιμ. ιε'. 5.)

Η ΕΛΕΗΜΩΝ ΚΟΡΗ

Είναι άνοιξω; ραιδρά, μαγευτική πρωία,
 'Η φύσις δὴ ἀνθρᾶ
 Δεικνύει μὲ πολλή χαρὴ
 Τὰ κάλλη τῆς τᾶ θεῖα.

Φαιδρὰ ἀλλὰ καὶ σκεπτική
 Γοργά, γοργά διαβαίνει.

'Σὺν πεταλοῦδα πτερωτῇ *σὸ χέρι ἔχει ἄνθη,
 Καὶ σκύλος τὴν ἀκολουθεῖ, ἵνα
 *Ὅστις μὲ προσοχὴ κρατεῖ
 *Στὸ σέβμα του καλάτι,

*Η ΕΛΕΗΜΩΝ ΚΟΡΗ

Τῶν λουλουδιῶν ἡ εὐωδία τὰ πάντα βαλσαμώνει,
 'Η πεταλοῦδα ἡ τρελλή
 *Σε' ἄνθη πετᾶ καὶ τὰ φιλεῖ,
 Καὶ κελαῖσθ' ε' ἀηδόνι.

'Στὴ μρωμένη ἐξοχὴ κόρη ἀπλᾶ ντυμένη
 Μ' ἀγγέλου πρόσωπο γλυκὺ

Εἶναι πρωί, κολὸ πρωί, κ' ἄνθα; μακρὰν ἡ χώρα;
 *Ἐὼ δὲν φαίνεται ψυχὴ
 Ποῦ νὰ πηγαίνῃ μοναχὴ
 'Η κόρη τέτοια ὥρα;

Ποῦ νὰ πηγαίνῃ; *Α! ἴθου ε' ὄμμα τῆς διακρίνει,
 Πέρα καλῶς, πτωχικῇ

Και γρήγορα πρὸς αὐτὸ ἐκέψ
Τὸ βῆμα διευθύνει.

“Ω, ἐκεῖ μέσα κατοικεῖ θλιμμένη, πικραμένη
Χήρα μετέρα μὲ ὄφρανα.
Γερόντισσα, ἥτις πεινᾷ,
Τυφλὸς ὅστις πεθαίνει!”

Βοήθεια καὶ παρηγοριά ἴσ' τῇ δυστυχία φέρει
Ἡ κόρη ἐκείνη καθ' αὐτῆ
Καὶ ὁ Θεὸς τὴν εὐλογεῖ
Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς χαίρει!

“Ω, σὲ προσμένουν μὲ χαρὰ ἐκεῖ κ' εὐγνωμοσύνη,
Πήγαινε, κόρη μου καλῆ,
Ἡ δυστυχία σὲ καλεῖ
Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη!”

Πήγαινε, κόρη, ἀνταμοιβὴ γλυκερὰ σὲ περιμένει.
“Ὅσοι πηγαίνουν μοναχοί
Ν' ἀνακουφίσουν δυστυχῆ,
“Ω, εἰν' εὐλογημένοι.

ΚΡΥΣΤΑΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΜΗΧΑΝΗ

— Μητέρα, διατί ράπτεις μὲ τὰς χεῖράς σου καὶ οὐχὶ μὲ τὴν ραπτικήν μηχανήν; ἠρώτησε μίαν πρωΐαν ὁ μικρὸς Γεώργιος.

— Διότι ἡ μηχανὴ ἐχάλασεν, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὴν κάμω νὰ ἐργασθῆ.

— Καὶ δὲν δύνασαι νὰ τὴν ἐπιδιορθώσῃς;

— “Ὅχι, πρέπει νὰ στείλω διὰ τεχνίτην νὰ κάμῃ τοῦτο· ὑπάρχουν ὅμως ραψίματα, τὰ ὅποια δὲν ἤμποροῦν νὰ γείνουν μὲ ραπτικάς μηχανάς, ὥστε δὲν βιάζομαι νὰ διορθώσω τὴν ραπτικήν μου μηχανήν.

— Αἱ μηχαναὶ προενοῦν πάντοτε ἀνησυχίας, εἶπεν ὁ Ἡλίας. Ἐπήγα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς σήμερον διὰ νὰ γυμνασθῶ ὀλίγον εἰς τὴν μηχανήν, ἡ ὅποια γράφει διὰ στοιχειῶν, καὶ μοι εἶπεν ὅτι δὲν δύναμαι, διότι δὲν εἶχε τὸ χαρτί, τὸ ὅποion ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο.

— “Ὅταν μεγαλώσω καὶ γείνω ἀνὴρ, εἶπεν ὁ Γεώργιος κορδωθείς, θὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὴν ἐφεύρεσιν μηχανῶν, θὰ τὰς κάμω δὲ τοιαύτας, ὥστε νὰ μὴ χαλοῦν!

— Θὰ ἦσαι πολὺ ξέμπνος, ἐάν κατορθώσῃς τοῦτο, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἡλίας. “Ὅλα τὰ πράγματα χαλοῦν ταχέως ἢ ἀργά, δὲν ἔχει οὕτω μήτηρ;

— Τὰ πλεῖστα τῶν πραγμάτων, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ.

— Δὲν θὰ ἦτο λαμπρὸν πρᾶγμα μήτηρ, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἐάν τις ἐφεύρισκε μίαν μηχανήν, ἡ ὅποια νὰ κάμῃ κάθε πρᾶγμα; Μηχανή, ἡ ὅποια νὰ γράφῃ, νὰ ράπτῃ, νὰ πλέκῃ, νὰ σαρώνῃ, νὰ πλύνη καὶ νὰ κάμῃ πολλά ἄλλα πράγματα;

— Βεβαίωτατα, εἶπεν ἡ μήτηρ, μίαν τοιαύτην μηχανήν εἶναι πολὺ καλὸν πρᾶγμα.

— Ἄλλὰ δὲν ἐννοεῖς, μήτηρ, ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη μηχανή;

— Βεβαίως, ὑπάρχει.

— Καὶ εἶδες ποτὲ μίαν τοιαύτην;

— Μάλιστα.

— “Ὁ, πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω μίαν τοιαύτην. Πότε τὴν εἶδες, ἐταν ἦσο εἰς τὴν Εὐρώπην;

— Μάλιστα, ἀλλὰ εἶδον τοιαύτας μηχανάς καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα.

— Πῶς κινουῦνται, μὲ ἀτμὸν, ἢ μὲ ἠλεκτρισμὸν; ἠρώτησεν ὁ Ἡλίας.

— Μὲ οὐδέτερον τούτων, νομίζω.

— Ἄχ, μητέρα, πέ μας μερικά πράγματα, τὰ ὅποια κάμουν.

— Τὰς εἶδον νὰ ράπτουν, καὶ νὰ πλέκουν.

— Ἡ αὐτὴ μηχανὴ κάμνει καὶ τὰ δύο ταῦτα;

— Μάλιστα, καὶ σαρώνει, καὶ μαγειρεύει, καὶ ἀκόμη πλύνει πινάκια. Τινὲς αὐτῶν κόπτουν δένδρα, καὶ μεταχειρίζονται πριόνια καὶ σφυρία. Εἶναι τόσον λεπτῶς κατασκευασμένοι, καὶ ὅμως τόσον δυνατοί, ὥστε ἤμποροῦν νὰ σηκώσουν μίαν καρφίτσαν ἀπὸ τὸ πάτωμα, ἢ ἓνα κόκκον ἄμμοιο, ἢ νὰ κατασκευάσουν μίαν ἀτμομηχανήν, ἢ ἓν πλοῖον, ἢ μίαν μεγάλην οἰκίαν, μόνον ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μέγα ἔργον ἀπαιτεῖται νὰ ἐργασθοῦν πολλὰ μαζὺ.

— Παλαιώνουν, ἢ χαλοῦν ταχέως αἱ μηχαναὶ αὐταὶ; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Γεώργιος.

— “Ὅχι, ἡεῦρω μηχανάς, αἱ ὅποιαὶ μὲ καλὴν φροντίδα ἐργάσθησαν ἐβδομήντα ἔτη καὶ περισσότερον.

— Ἀπὸ τί εἶναι κατασκευασμένοι, καὶ ποῖος τὰς κατασκευάζει; ἐφώνασε πάλιν ὁ Γεώργιος. Ἄλλ' ὁ Ἡλίας ἐγέλασε, ἐνῶ ἔπιασε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἐφίλησε.

— Ἡ μαμὰ λέγει ἀλήθεια! ἀνεφώνησε, δεῖξας τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του. Ἴδου μίαν τοιαύτην μηχανήν, Γεώργιε, ἡ ὅποια ράπτει ὑποκόμισα, βάζει κομβία, μπαλώνει κάλτσες — ναί, κάμνει πῆγας καὶ κουλουράκια, σαρώνει, καὶ ἐσκορπίζει, καὶ παίζει τὸ πιάνο, καὶ ζωγραφίζει, καὶ κεντᾷ!

— Καὶ ἐδῶ εἶναι μίαν ἄλλη, εἶπεν ἡ μήτηρ, λαβοῦνίσα τὴν χεῖρά του, ἡ ὅποια δύναται μεταχειρίζεται τὸ μολυβδοκόνδυλον, καὶ τὴν πέναν, νὰ παίξῃ βόλους, καὶ σφαῖρας, καὶ σπιτάκι ἐύλα, καὶ νὰ κόπῃ αὐτὰ καὶ ὅταν ὁ κύριός τῆς θέλῃ, κάμνει πολλὰ ἄλλα πράγματα. Δὲν εἶναι ἔτσι, Ἡλίας;

— Βεβαίως, μήτηρ, καὶ πολλὰ ἄλλα εἰς τὸ μέλλον θὰ κάμῃ ἀπεκρίθη, ὁ Ἡλίας.

— Ναί, τέκνα μου, κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἴπῃ ποῖα καὶ πόσα μίαν τοιαύτην μηχανήν δύναται νὰ κάμῃ, ἐάν καλῶς καὶ προνοητικῶς μεταχειρισθῇ αὐτήν ὁ κύριός τῆς.

— Τὸ παράδοξον εἶναι, εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἐξετάζων τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του, ὅτι δὲν χαλᾷ, ἀν καὶ ἔχει τόσοσιν λεπτοῦς τένοντας καὶ τόσοσιν πολλὰς ἀρθρώσεις.

Ἡ μηχανὴ τῆς μητρὸς του δὲν ἦτο τόσον παχουλὴ, ὅσον ἡ βικὴ του, καὶ ὅμως ἐξετέλει τὸ χρέος τῆς τόσον ἐντελῶς, ὥστε ὁ Γεώργιος ἤρχισε νὰ ἐξετάσῃ τοὺς τένοντας; αὐτῆς μὲ πολλὴν προσοχήν, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐκίνει τοὺς δακτύλους τῆς.

— Κύτταε ἐδῶ τῆς κυρούλας τὴν μηχανήν πόσον καλῶς καὶ γοργῶς ἐκτελεῖ τὸ καθήκον τῆς!, ἐφώνησεν ὁ Ἡλίας, πιάσας τὴν χεῖρα τῆς κυρούλας, ἡ ὅποια ἐπλεκε κάλτσας· φαντάσου δὲ πόσα πολλὰ καὶ πόσα ποικίλα πράγματα πρέπει νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐβδομήντα ἐτῶν τῆς ζωῆς τῆς! Ποτὲ πρότερον δὲν ἐσυλλογίσθη πόσον πολὺπλοκος εἶναι ἡ χεῖρ. Κύτταε τὰς ἀρθρώσεις, τοὺς τένοντας κτλ. πόσον πολλοὶ καὶ λεπτοὶ εἶναι! Συλλογίσου τί θὰ ἐκάμναμεν, ἀν δὲν ὑπῆρχε κλειδώσις εἰς τὸν ἀγκῶνα. Δὲν θὰ ἤμποροῦσαμεν νὰ νιθῶμεν, οὔτε νὰ κεντιοῦμεν, οὔτε νὰ φάγωμεν!

— Τρομερὸν! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος.

— Ἄλλὰ καὶ μίαν μόνην ἀρθρωσίς ἐνὸς δακτύλου,

και αυτου του μικροτερου, εαν εδλαπτετο κατα τι, θα επροεεινε πολλην δυσκολιαν εις ελας τας κινήσεις και εργασις της χειρος.

— Εγω εις το εθος θα προσπαθησω να προφυλαττω τας μικρας ταυτας μηχανας μου,— ειπεν ο Γεωργιος με σοδαρότητα, διότι δεν ημπορει τις να τας διαλυση εις κομμάτια και παλιν να τας συνθεση, επως κἀμουν με τας ραπτικας μηχανας, εταν παθαίνουν καρμριαν βλάβην.

— Βεβαιότατα οχι, ειπεν η μητηρ. Ο μέγας Μηχανικός, οστις κατεσκευασε τας μηχανας ταυτας, τας εκαμε τοςον εντελεις, ωστε παν ετι χρειαζεται να ειναι ικανη φροντις και περιποιησις αυτων. Ολαι αι ελλα μηχαναι ειναι αναίτητοι και νεκραι. Ειναι κατεσκευασμεναι απο ευλον, η σιδηρον, η απο αλλα εψυχα πραγματα.

Τινες τούτων ειναι πολυ επιτηδαιοι, πλην ελαι στερουνται του μονου πραγματου, το οποιον κἀμνει τας ιδικας μας μηχανας εντελεις, ηγουν ψυχης εσωθεν δια να τας κινή. Η ψυχη αυτη εχει παν ετι ειναι αναγκαιον προς ενεργειαν οφθαλμους και ωτα και μελη— ελα προθυμια να υπακουσουν εις την διαταγην της, ωστε επρεπε να ενασχολωνται εις καλα εργα.

— Τι καλον πράγμα επρεπε να πραττουν, μητηρ; εφώνησεν ο Ηλιος.

— Καλον εργον; Το υψιστον και καλλιστον ειναι να εργαζωνται δια τον Κυριον των, οστις τας εμωρφωσεν να κἀμνωσι δι' αυτον εργον, το οποιον θα διαρκηση και αποφω παν αλλο εργον της ανθρωπινης διανοιας θα ηναι μεταβεδημενον εις ερεϊπια και κονιν.

Αλλ' εφυγαμεν πολυ απο το κυριον αντικειμενον της ομιλιας μας, τας χειρας, ειπεν ο Γεωργιος. Εγω θα προσπαθησω να συλλογισθω ποσα πραγματα θα διδάξω τας χειρας μου να κἀμουν.

— Καλα θα κἀμης να προσπαθησης να επωφεληθης οσον ειναι δυνατον απο τας μηχανας σου ταυτας,— ειπεν η μητηρ. Αλλα με ελας τας προσπαθειας σου μη λησιμονησης να φυλαττης αυτας απο της κακοποιας. Ποτε μη μεταχειρισθης αυτας εις ποταπας η ανανδρους πραξεις, αλλα παντοτε ες ενασχολωνται εις υπερασπισιν των αδυνάτων και αβοηθητων, και ποτε ες μη καταφερουν σκληρον κτύπημα κατα κανενος. Πρόσεχε να μεταχειριζοσαι αυτας παντοτε εις το να προγαγη παν ετι ειναι καλον και ευγενες και εντιμον. Εν βραχυλογια ες ηναι καθαραι χειρες, προθυμοι χειρες, πραξειαι χειρες, γενναιοδωροι χειρες — χειρες μεταδιδουσαι τας ευλογιας εις παντας τους περι αυτας.

Την συμβουλην ταυτην διδει η μικρα Εφημερις των παιδων εις ελους τους μικρους αυτης αναγνωστας και αναγνωστριάς, διαβεβαιουσα αυτους ετι τουτο θα ηναι δια το καλον των.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΤΟΥΡΝΕΡΟΥ.

Μιαν πρωιαν προ 100 περιπου ετων δυο προσωπα εξηλθον απο εν κουρειον εις την πολιν του Λονδίνου, το εν ητο ανηρ, το ελλο παιδιον, ησαν πατηρ και υιος, ο πατηρ ιδιοκτητης του κουρειου και ο υιος μαθητευόμενος. Επηγαινον δε εις την οικιαν ενος των πελατων των δια να διορθωσουν την περουκαν του, διότι εις τον καιρον εκεινον ο συρμος ητο ελοι να φορουν περουκας, φαλακραι

και μη. Ητο συρμος πολυεξοδος, διότι αι περουκαι ειχον αναγκην συχου καθαρισμου, κτενισματος, και κολλυριων.

Ελθοντες εις την οικιαν ο πατηρ αφηκε το παιδιον εις τον διαδρακον, οι τοιχαι του οποιου ησαν ευτρεπισμενοι με ωραιας ξυλογραφιας, αποφω δε ετελειωσε την εργασιαν του, επεστρεψε μετα του υιου του εις το κουρειον του.

Μετα τινα ωραν ο Ιωσηφ, διότι ουτως ενομαζετο το παιδιον, δεν εφαινετο εις το κουρειον, ο δε πατηρ εφωναζε, ζητων να μαθη που ητο και τι εκαμνεν. Ο Ιωσηφ ερχεται με συστολην εις το κουρειον κρατων μιαν κολληαν χαρτου εις την μιαν χειρα και μολυβδοκονδυλον εις την ελλην. Ο πατηρ ελαβε το χαρτιον εις τας χειρας του και μετα μεγαλης χαρας παρετηρησε το σχεδιογραφημα καμωμενον με πολλην προσοχην ενος των οικοσημων, τα οποια ησαν σκαλισμενα εις τον τοιχον του περασματος της οικιας του κυριου, του οποιου την περουκαν ειχε προ ολιγου επιδιορθωσει, και απεσωσε το βαζει εις μιαν κορνιζαν και το κρεμαζει εις το κουρειον του* τοςον δε καλην εντυπωσιν εκαμνεν εις τους συχναζοντας εις το κουρειον, ωστε ταχεως η φημη του μικρου Ιωσηφ διεδοθη εις ολην την πολιν και πληθη καθ' εκασην επηγαινον να ιδουν το πρωτον εργον των χειρων αυτου.

Ο Ιωσηφ καθοσον ηυξανεν εις την ηλικιαν προωδευε και εις την ζωγραφικην, εως ου επι τελους κατεστη εις των διασημοτερων σκηνογραφων της Αγγλιας, η καθως πολλοι ισχυριζονται ο διασημοτατος σκηνογραφος εν τω κοσμω, εις δε την εθνικην πινακοθηκην ολακληρον δωματιον ειναι αφιερωμενον αποκλειστικως εις τας ελαιογραφας του.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

[Απο την Η Εφημεριδα των Παιδων.]

Συχνακι λεγεις την προσευχην σου, αλλα προσευχεσ' ειλικρινως; Παντες οι λογοι του στοματος σου εκφραζουν αισθησιν αληθως;

Ματαια ειναι η προσευχη σου, βαττολογια μονον κενη, αν η καρδια και η ψυχη σου δεν λεγουν οσα και η φωνη.

Σ' εψυχη εδωλα, λιθους, και ευλα, πρεπει λατρεία χωρις ψυχη, οχι στο εζωντα Θεον Σωτηρα, οστις ακουει πασαν ευχην.

Λογους χειλων ειναι καρδιας ωτα Κυριου καταφρονου* Τεχνων αναγκας ελιψεις παντοιας να θεραπευσουν δεν ημπορουν.

Πνεῦμα Κυρίου εἰς τὰς ἀνάγκαις
βάλῃ αἰσθημάτων ἱκετικά.
Εἰς τὸν Σωτήρα φέρε τους πάντας
δεῖξῃ Κυρίου σπλάγγν' ἀγαθά.

Λ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀερόστατο. Τὸ ἀερόστατο εἶναι, ὡς φαίνεται, προωρισμένον νὰ διαδραματίσῃ σπουδαίον μέρος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πολέμων. Μᾶλλον ταῦδε πειράματα ἐγένοντο κατὰ τὴν ἡρᾶν, ἐσχάτως ἤρχισαν νὰ κἀμνον ταῦτα καὶ κατὰ θάλασσαν. Βεβαιούται δὲ, ὅτι τὰ πειράματα ταῦτα ἐπέτυχον πληρώστατα. Ἐξ ὕψους 1,800 ποδῶν οἱ ἀερόναυται ἤθύνοντο νὰ διακρίνωσι πλοῖα πολλὰ μίλια ἀπέχοντα, ἃν ἦσαν πολεμικὰ ἢ ἐμπορικὰ, φορτωμένα ἢ κενὰ τὸ ἔθρομά των, πού διηθύνοντο, τίνος ἔθνους ἦσαν κτλ. Τὰ πειράματα ταῦτα ἐπέτυχον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔρευναν τῶν παραλίων, ἃν εἶχον πυροβολοστάσια, ἃν ἐστάθμευον στρατιῶται, ἃν ἦσαν ἠγκυροβολημένα πλοῖα, κτλ. Ὅλα δὲ ταῦτα ἐγένοντο διὰ τῆς βοήθειας ἰσχυροῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός, καὶ ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων.

— **Τὰ βρέφη τῶν Κινέζων.** Εὐθύς ἀφοῦ γεννηθῇ παιδίον τι, ὁ πατήρ του γράφει εἰς χαρτίον ὅκτω λέξεις καὶ διευθετεῖ αὐτὰς εἰς τέσσαρα ζεύγη, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιέχει ἀκριβῶς τὴν ὥραν, τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως του. Ταῦτα δὲ παρατίθει εἰς ἓνα τῶν ἀστρολόγων, τοῦ ὁποῦ ἐργῶν εἶναι νὰ σχηματίξῃ ἐξ αὐτῶν τὸ βιβλίον τῆς τύχης τῶν παιδίων, τὸ ὁποῖον γενικῶς ὀνομάζεται Φά-τε.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ὁ ἀστρολόγος περιγράφει τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα μέλλει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ζωὴν του τὸ παιδίον, καὶ διαγράφει τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ δυννηθῇ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ πρῶτα καὶ ν' ἀπορύγῃ τὰ δευτέρω.

Διὰ νὰ ἐνονηθῇ ἡ ἀξία τοῦ βιβλίου τοῦτου, πρέπει νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινα περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ Κινέζοι μετροῦσι τὸν χρόνον.

Οἱ Κινέζοι διαίρουσι τὸ ἡμερομηνικὸν εἰς δώδεκα ἴσα μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο ὥρας ἰδικὰς μᾶς.

Ἀρχίζοντες ἀπὸ τῆς 11 π. μ. ἔχουν εἰς τὴν 1 μ. μ. τὴν πρῶτην ὥραν τῆς ἡμέρας, εἰς ταύτην δὲ δίδουν τὸ ὄνομα *ἡποικωκός*, εἰς τὴν δευτέραν *βοδός*, εἰς τρίτην *εἰγρός*, εἰς τὴν τέταρτην *λαγωγός*, εἰς τὴν πέμπτην *δρίκων*, εἰς τὴν ἕκτην *ἄφρος*, εἰς τὴν ἑβδόμην *ἔπρος*, εἰς τὴν ὄγδον *πρόβατος*, εἰς τὴν ἑνάτην *χρημίτια*, εἰς τὴν δεκάτην *ἡβήματα*, εἰς τὴν ἑνδεκάτην *κῶφ* καὶ εἰς τὴν δωδεκάτην *φρόρος*. Ἐπειδὴ δὲ τὸ βιβλίον, ὅτι ἕκαστος μετέχει ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, ἔπεται φυσικὰ, ὅτι ποτὲ παιδίον γεννηθὲν τὴν ὥραν τοῦ λαγωγού, ἐπομείνωσ μετέχον τῆς φύσεως τοῦ λαγωγού, δὲν πρέπει νὰ στέλλεται εἰς σχολεῖον τοῦ ὁποῖου ὁ διδάσκαλος ἐγεννήθη τὴν ὥραν τῆς τίγρος. Τοῦτου ἕνεκα συμβουλευόνται μὲ μεγάλην ἀκριβείαν τὸ Πάτ-τε ἑκάστου παιδίου καὶ διδασκάλου, πρὶν σταλῆ τὸ παιδίον εἰς διδάσκαλον, ἢ κλεισθῆ ὁαδῆποτε ἄλλη συμφωνία μὲ ἄλλου.

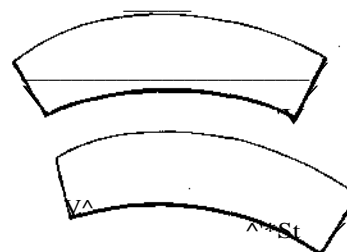
Ἀφοῦ συμβουλευθῇ τὸ Πάτ-τε, ὁ πατήρ ῥίπτεται πρὶν τῆς ἔμπροσθεν τοῦ πινάκος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων, καὶ προσφέρει εἰς αὐτοὺς εὐχαριστίας διὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ του.

Εἰς πᾶσαν οἰκίαν, (ἢ μεταξὺ τῶν πτωχῶν γονίω) εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν λατρείαν τῶν προγόνων δωμάτιον, τὰ ὀνόματα δὲ τῶν τεσσάρων παρελθουσῶν γενεῶν τῶν ὁποίων ζωγραφίζονται ἐπὶ πινάκων ἔμπροσθεν τῶν ὁποίων πρῶτ καὶ ἑσπέρας καίονται θυμιάματα πρὸς τιμὴν αὐτῶν. Ὁ πατήρ μεταβαίνει κατόπιν εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς τῆς καλουμένης *ῤητροός*, ἢ ὁποῖα πιστεύεται ὅτι φροντίζει διὰ τὸ καλὸν ὄλων τῶν παιδίων μέχρις οὗ φθάσωσιν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 16 ἐτῶν. Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦτον προσφέρονται θυμιάματα καὶ καρποὶ κτλ., δέησι δὲ γίνεται εἰς τὴν θεὰν νὰ εὖνη τὸ πολύτιμον παιδίον.

— **Ὅστις φροντίζει** διὰ τὰς σιγαμάς του, δὲν θὰ σπαταλᾷ τὰς ὥρας του. Ὅστις δὲ φροντίζει διὰ τὰς ὥρας του, δὲν θὰ σπαταλᾷ τὰς ἡμέρας του. Αἱ οἰκονομίαι αἱ ὁποῖαι στέφονται μὲ ἐπιτυχίαν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ μικρὰ πράγματα, καὶ συχνά

ἐπανελαμβάνονται. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἀληθεύει καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀσώτους καὶ σπατάλας, αἱ ὁποῖαι φέρουσιν ἐπὶ τέλους εἰς κατὰστροφήν.

— **Ὀπτικὴ ἀπάτη.** Ἐκ τῶν δύο προκειμένων σχημάτων

ποῖον εἶναι τὸ μεγαλύτερον; τὸ ἄνω ἢ τὸ κάτω; Ἡ ἐρωτήσις αὕτη θὰ θεωρηθῇ ὡς μωρὰ, διότι εἶναι φανερόν, ὅτι τὸ κάτω εἶναι τὸ μεγαλύτερον. Καὶ ὅμως ἐὰν οἱ μικροί μας ἀναγνώσται κόψουν ἐκ χάρτου δύο σχήματα τὸ ἐν ἴσῳ

μὲ τὸ ἄνω καὶ τὸ ἕτερον μὲ τὸ κάτω, καὶ βάλουν τὸ κάτω εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄνω καὶ τὸ ἄνω εἰς τὴν τοῦ κάτω θὰ ἴδωσιν, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφαίνεται μεγαλύτερον, θὰ φαίνεται μικρότερον, καὶ τὸ μικρότερον μεγαλύτερον! Ἀκόμη ἐὰν θέσῃ τὰ δύο σχήματα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου θὰ εὕρουν αὐτὰ ἀκριβῶς ἴσα! Πόθεν τὸ θαυμάσιον τοῦτο φαινόμενον; Ἐπιπλέον προέρχεται ἐξ ἀπάτης ὀπτικῆς, τοιαῦτα δὲ θαυμασὰ φαινόμενα ὀπτικῆς ἀπάτης παρατηρεῖ τις εἰς τὸ ἀμίμητον κτήριον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν προγόνων μας τέχνης, — τῶν Παρθενῶν, — τὰ ὁποῖα παρατάλασαν μέχρι τοῦδε βίους τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου!

Ἡ περίστασις αὕτη μᾶς διδάσκει ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ μάτια μᾶς ἐνίοτε δύνανται νὰ μᾶς ἀπατήσωσιν.

(Ἐκ τῆς «Ἐστίας».)

— **Προϊόντα λιθανθράκων.** Φωταίριον — πετρέλαιον — 400 ἤδη χρωμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερέχουν τὸ ἐρυθρὸν, κίτρινον, πράσινον καὶ ἰώδες.

— μεγάλη ποικιλία εὐδωμων οὐσιῶν ὡς λ. χ. ἢ ἀνήθου, χαμφουράς, βανίλης κλ. — *Βακκρήκκι* καὶ οὐσίαι ὡς λ. χ. ἢ δινιτροβενζίνη. — *Λα-θρακαὶ οὐσίαι* ὡς ἡ ὑπνονίνη, ἡ ἀντιπυρρίνη, ἢ βενζίνη τὸ αἰλικικὸν ὀξύ κλ. — *Λυπαστειὰ* (συντείνοντα εἰς τὴν ἐφορίαν τῆς γῆς) ὡς ἡ τανίνη καὶ ἡ ζαχαρίνη, ἧτις δύνανται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ζαχαρίνη, — πυρογαλλικὸν ὀξύ, ὑδροκινίνη, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσιν εἰς τὴν φωτογραφικὴν κλ.

Διὰ τῆς χρήσεως τινῶν ἐκ τῶν στοιχείων τούτων δύναται νὰ κατασκευασθῇ οἶκος χωρὶς σταφυλῶν, μύρα χαρὶς μάλτ, γλυκύσματα χωρὶς ὀπωρικῶν ἢ ζαχαρώς, ὄσμητι εὐώδεις, χωρὶς ἀνθῶν καὶ χρωματιστικὰς ὕλας χωρὶς φυτικῶν ἢ ὀρυκτῶν οὐσιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε τὰ χρώματα κατασκευάζοντο. — Πόθεν προέρχεται ἡ θαυμαστὴ αὕτη ποικιλία τῶν προϊόντων τῶν γαιανθράκων; Τὰ στρώματα τῶν γαιανθράκων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοῦσαν ἄριστον πολὺ μέχρι τοῦδε εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶνε προωρισμένα νὰ χρησιμεύσωσιν ἐπιπεπότερον εἰς τὸ μέλλον, ἦσαν ποτὲ ἀγανθῆς ἐπέσσεις δασῶν, τὰ ὁποῖα περιέχον πᾶν ὅτι εἶνε ἀναγκαῖον διὰ τὰς χρεῖας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν Οὐράνιος Πατήρ ἀπαθήκευσε ὡς ἄσφαλως εἰς τὰ ἔργα τῆς γῆς διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς ἀνάγκαις ταύτας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅμως ὑπάρχον ἄνθρωποι καὶ ἄνθρωποι, ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι λέγουσι ὅτι βίον τοῦτο εἶδε τι κατὰ συμβεβηκός — ἀποτέλεσμα συνδρομῆς περιστάσεων!

Μὴ προσέχετε εἰς τὰς ἀλογίας καὶ μωρίας τῶν τοιούτων ἀγαπητοί μοι φίλοι, διότι εἶνε ἰδέαι βλαπτικαὶ καὶ ἀνάξαι λογικῶν καὶ ἠθικῶν ὄντων, ὁποῖος ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ πιστεύετε εἰς τὴν Γραφήν, ἢ ὁποῖα σοφίζει τὸν πιστεύοντα εἰς σωτηρίαν καὶ εὐτυχίαν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἦτο ὁ τελευταῖος φονευθεὶς προφήτης;
2. Ἄ τὸ πολὺς καὶ πῶ ἐφρονεῖθη;
3. Ποῖος μᾶς ἔκαμε γνωστὸν τοῦτο;